

Z OBSAHU:

LUCIE BÍLÁ • KAREL GOTT • MARIE ROTTROVÁ • OLYMPIC • IMODIUM
TOMMY INDIAN • DAVID DEYL • YVETTA SIMONOVÁ • KAREL SVOBODA • ILLE
ONDŘEJ BRZOBOHATÝ • TATA BOJS • KAREL ČERNOCH • PAVEL ŠPORCL
ŠIMEK & GROSSMANN • DIVADLO SEMAFOR

BÍLÉ VÁNOCE LUCIE BÍLÉ

VIDEO

Fenomenálně úspěšný vánoční koncept Lucie Bílé se dočkal koncertního záznamu! Studiové nahrávky „BÍLÉ VÁNOCE LUCIE BÍLÉ“ se v pravém slova smyslu staly v roce 2010 prodejním bestsellerem, její od té doby každoročně vyprodané předvánoční turné je listopadově-prosincovou jistotou.

SU 6230-2

NOVINKA 2013

SU 6008-2

MULTIPLATINOVÁ DESKA 2010

BÍLÉ VÁNOCE LUCIE BÍLÉ – TURNÉ 2013

- 26. 11. Znojmo
- 27. 11. Prešov
- 28. 11. Trebišov
- 29. 11. Piešťany
- 02. 12. Kroměříž
- 09. 12. Jablonec
- 10. 12. Karlovy Vary
- 13. 12. Praha
- 14. 12. Štrbské Pleso
- 15. 12. Liptovský Mikuláš
- 16. 12. Sered'
- 17. 12. Olomouc
- 18. 12. Havlíčkův Brod
- 19. 12. Bratislava
- 20. 12. Žarošice
- 21. 12. Brezno
- 23. 12. Litoměřice

„Pokaždé si o vánočním turné říkám jaká je škoda, že právě vánoční repertoár nemůžu zpívat celý rok... Je to radost a pohazení i pro mne... Státní opera byla třešničkou na dortu a myslím, že lidé z ní po koncertě odcházeli šťastnější a veselější. A to byl a vždy bude můj záměr...“ říká Lucie Bílá k připravovanému kompletu CD&DVD.

Zvukový záznam ze dvou koncertů v pražské Státní opeře repertoárem překračuje původní cédéčko. Posluchači zde najdou navíc například nádherný šanson Boubel (Jewel Kilcher/ Pavel Vrba), či celosvětový hit Vicky Leandros „Amour est bleu“ s českým textem Gabriely Osvaldové a další vánoční songy. O bohatost aranží se postarali – mimo tradiční kapely Petra Maláška – také muzikanti z Pražského studiového symfonického orchestru pod dirigentským vedením Miriam Němcové, šestičlenný „Bílý sbor“ a Český chlapecký sbor Boni Pueri z Hradce Králové. Ti všichni podpořili vynikající zpívání Lucie Bílé, zahrnující repertoár od klasických témat přes světové vánoční standardy až po tradiční Rolničky.

DVD část této kolekce obsahuje televizní sestřih z těchž pozoruhodných vystoupení z prosince roku 2011. Na rozdíl od záznamu zvuku na CD je obohacený o dokonalý vizuální vjem v nádherném prostředí historické stavby Státní opery Praha. Režii televizního záznamu, snímáního šesti kameramany, se ujal vysoce ceněný Viktor Polesný. Lucie Bílá vystoupila v kostýmu speciálně pro tento typ koncertu od návrhářky Liběny Rochové.

Bonusem tohoto koncertního záznamu je krátký dokument ze zákulisí, zachycující mimořádnou atmosféru této akce se vzácnými hosty.

KAREL GOTT KAŽDÝ DEN PATŘÍ JEDNÉ PÍSNÍ

VIDEO

Supraphonline

Foto © 2013 Ondřej Pýcha

Karel Gott má i letos plodně rušný podzim: vydává nový titul – *Láska je nádhera*, připravuje další CD, zahrál si v televizním filmu, uvažuje o příštích koncertech; v Megastoru Bontonland v Praze byla otevřena prodejní výstava jeho nahrávek. „Jsou tam i rarity, které jinde nebudou, návštěvník má možnost vrátit se k nádherným evergreenům, např. k deskám s Karlem Vlachem z počátku sedmdesátých let, které patří k světovým perlám, jsou tam velké písně z filmů a muzikálů,“ těší se z nové expozice v Bontonlandu zpěvák.

Čerstvé album světových popových hitů *LÁSKA JE NÁDHERA* obsahově vlastně navazuje na *Dotek lásky*.

Přesně tak. Vždyť také na obalu vedle hlavního titulu *Láska je nádhera* je uvedeno: *Dotek lásky 2*. Pracoval na tom se mnou stejný tým, dramaturg Jan Adam a hudební producenti Petr a Pavel ORM. Dal jsem si velice záležet na kvalitě textů. Mou ctižádostí totiž vždycky je, aby byly věrohodné, tedy také přiměřené k mému věku a životním zkušenostem. Chci, aby lidé věřili tomu, co interpretuji. Aby kromě toho, že písně dobře odvedu pěvecky, bylo z nich poznat, že ve mně vzbuzují emoce. Posluchač by měl cítit, že k tématu mám vztah, že je to i moje pravda. S každou písní jsem něco prožíval, poslouchal jsem ji, když mi bylo dobře. Proto jsem si je vybral. Jsou to písně, které mi v životě udělaly mnoho radosti.

Liší se druhá sada písní od první?

Podle mne je ještě lepší. Nemůžu říct, že má kvalitnější výběr, to bych pošlapal předchozí desku, ale cítím, že jsem tu podal lepší výkon.

První desku nejde „pošlapat“, protože byla velmi úspěšná.

Ano, to bych byl blázen. Ale myslím, že teď jsem byl v mimořádně dobré kondici. Každé písní věnuji celý den. Od rána poslouchám, přemýšlím, čtu text, nechci poslouchat nic jiného. I když je frekvence delší, a mám tam čas celé odpoledne, přesto natočím vždycky jen jednu. Stane se, že mi ve studiu řeknou, „Karle, dneska ti to šlo bezvadně, nenatočíme ještě druhou? Teď jsi rozjetej!“ Jistě, udělal bych to, „stříhl“ bych si třeba i dvě. Ale ten den patří koncentraci na jednu píseň. Nechci, aby to bylo jen dobře odvedené řemeslo.

Jak byste charakterizoval písničky druhé desky?

Jsou pestré, různobarevné. Jsou tam svižné rytmické písně, ale taky krásné balady, které vytvářejí úplně jinou náladu. Vždycky promýšlím repertoár tak, aby se mohl prezentovat při různých příležitostech, na velkém pódiu i v intimnějším prostředí s romantickou náladou.

Pokud vím, vy máte balady rád...

Mám. A proč jsem tedy zařazoval i ty rychlé? Hodně jsem přihlížel k tomu, že bych písně z desky rád dělal na koncertech, a tam musí být různorodý program. Na rozdíl od alba, kde naopak někomu může vadit, že po nádherné baladě, kdy se posluchač naladil na úplně jinou atmosféru, najednou přijde rychlé tempo (*Karel Gott předvádí – zpívá melodii ve svižném rytmu*). Musím myslet na to, aby tam byly i písně, kterými dostanu halu do varu.

SU 6224-2

Na této to desce jste vybíral velmi pečlivě texty a textaře, ostatně to děláte vždycky. Které textařské stálíce vaší kariéry, které se uplatnily i na *Lásce*, máte nejraději?

Kromě těch, kteří žijí - jako Eduard Krečmar, Miloš Skalka, Hana Soroso-

vá, Jiřina Fikejzová - mám hodně rád i ty, kteří už odešli, ale pro mne jsou stále živí. Například Pavla Vrbu, Zdeňka Rytíře, Zdeňka Borovce. Ten napsal řadu písní pro jiné zpěváky - dnes je to už klasika popu a klasika má mnoho interpretů. Některé jeho texty jsou na této desce, např. Půjdu za tebou, kterou zpíval kdysi dávno Milan Chladil. Se Zdeňkem Borovcem tak vlastně dál spolupracuji, a je to krásný pocit. Když mi napsal píseň, věděl jsem, že si ponesu do studia skvost. Na desce je také Zdeňkův Rytíř s písní Odcházím s vírou, kterou jsem v osmdesátých letech zpíval, ale dosud nenatočil. Asi mi to

tehdy někdo rozmluvil, říkali mi, že bych měl zpívat spíš velké kantilény, že to ode mne lidé chtějí. Ale já myslím, že si mohu dovolit nabízet i něco jiného. Je-li to ve mně, a je to upřímné, tak je skoro moje povinnost nabídnout, co chci sdělit. Pokud se to někomu nelíbí, je mi líto, nemusí mě poslouchat,

Který z textařů nejlépe vyjadřoval vaše pocity, u koho jste nejvíce tušil - to jsem já?

Jmenoval bych hlavně Jiřího Štáidla, Eduarda Krečmara a Zdeňka Borovce. Se Zdeňkem jsme si vykali až do jeho posledních dnů, a byla

mezi námi velká úcta. Největšími kamarády jsme ale byli s bratry Štáidlovými. To bylo přátelství, jak má být. Všechny ty kozácké jízdy i rozhovory, které jsme prožili! A Jirka pak ty prožitky dával zpátky do mé duše svým poetickým a zároveň i mladým, klukovským jazykem, jakým dokázal psát. Proto mě nejlépe vystihl. Třeba v písničkách Ptáci nářečí, Proč ptáci zpívají, Žalují ptákům na nebesích. Pořád tam u něj byli ti ptáci. Jednou jsem se ho zeptal - „Jirko, není v tobě touha přeletět přes všechny hranice?“ Řekl mi ale, že ne, že básník má zůstat doma, tvořit ve svém mateřském

jazyce. Prozaik lze věrně přeložit, ale básník nemůže před svou rodinou řečí utéct. Těmi ptáky ve svých textech chtěl lidi nadnášet, povznést nad pozemskou sféru. Bylo by pro mne moc zajímavé, jak by Jirka Štáidl pro mne asi psal dnes...

Máte ve výhledu několik desek, natáčíte, vysíláte v rádiu, koncertujete. Nehodláte zvolnit?

Práce a plánování mě drží při životě, těžko by se mi říkalo, že mám všechno hotové a že bych měl v nejlépeším přestat. To nebudu nikdy dělat! Co když bude příští rok lepší?

Foto © 2013 Martin Kubica

Foto © 2013 Martin Kubica

KAPELA TOMMY INDIAN VYDALA ALBUM MOON DREAMER NA CD!

SU 6235-2

klip k písni *Slow, Slow, Slow* jim vynesl nominaci na cenu české MTV. Skupinu Tommy Indian přijalo příznivé publikum letních festivalů i podzimní koncertní šňůry se skupinou Sunflower Caravan. Osobitě propojující alternativu, rocku, popu a folku zaujalo řadu recenzentů jejich debutového alba, které se objevilo v digitální podobě již v červnu. Díky zájmu posluchačů vydal Supraphon 22. listopadu album

Moon Dreamer i na fyzickém nosiči. Tommy Indian pokřtí CD na svém koncertě 7. prosince v pražském NoD/Roxy.

U příležitosti vydání CD jsme položili tři otázky Thomasi Klikovi:

Jaký je váš nejsilnější zážitek s kapelou?

Potěšila nás nominace na cenu MTV za videoklip roku, kdy výsled-

ky mají být vyhlášeny v rámci večera Českého slavíka. Absolutně jsme to nečekali! Už samotná nominace je pro nás výhrou.

Můžete prozradit něco z plánů?

Hned na začátku příštího roku natočíme další videoklip. Tentokrát na píseň „Ten Thousand Miles Away“, a jak jsem četl scénář, myslím, že se máme na co těšit! V přípravách je jarní koncertní turné a dokonce se rýsuje i reálná možnost zahrát si v zahraničí. Po letošní pozitivní zkušenosti s vystupováním na letních festivalech už víme, že máme šanci se na některé z nich opět příští rok vrátit.

Na co se mohou těšit návštěvníci prosincového koncertu v pražském NoD/Roxy? Chystáme netradiční indiánskou Show (smích). Publikum se může těšit i na několik úplně nových songů, což je dobré znamení, že kapela jde dál a svůj repertoár rozšiřuje. Na tomto koncertě bychom rádi pokřtili i naše debutové CD vydané Supraphonem. Toho si považujeme.

www.tommyindian.com

Foto © 2013 Jiří Turek

Kapela **Tommy Indian**, ve které se potkal písničkář **Thomas Klika** s výkvětem české muzikantské scény - producentem a klavéristou **Arminem Effenbergerem** (*Cartonnage*), bubeníkem **Davidem Landštofem**, kytaristou **Josefem Štěpánkem** (oba *Radůza*, *Wabi* a *Đáblovu stádo*), baskytaristou **Janem Lstibůrkem** (*Toxi-que*, *Tomáš Klus*) a pianistou **Petrem Tichým** (*No Heroes*) - ušla od svého jarního startu docela slušný kus cesty a podařilo se jí vstoupit do širšího povědomí. Hudebníci například zabodovali ve dvou světových soutěžích: **Songwriting Competition 2013** a **Unsigned Only**. Nápaditý video-

VIDEO

Supraphononline

VÁNOČNÍ DÁRKY DAVIDA DEYLA

David Deyl připravuje mimořádný vánoční koncert, který se uskuteční 13.12. v pražském Divadle U Hasičů. Koncert byl během jednoho týdne vyprodaný a tak se David rozhodl pro své posluchače přichystat ještě jeden vánoční dárek. V těchto dnech připravuje videoklip k písničce *Svatý čas*.

U příležitosti těchto událostí jsme Davida požádali o krátký rozhovor.

Davide, jak se těšíš na svůj první vánoční koncert?

Zájem posluchačů o můj první vánoční koncert mne opravdu hodně těší! S kapelou chystáme vedle hitů z mých dvou alb *Hlavalom* a *Zásah* také řadu vánočních standardů a koled z celého světa. Dáváme si záležet na instrumentaci, aby koncert měl tu správnou slavnostní náladu. Nechci nic podcenit.

Dočkají se tvoji příznivci i vánočního alba?

Vánoční album bych chtěl natočit do dvou let – a to s velkým orchestrem. Je to můj velký sen!

Jakou podobu Vánoc máš nejraději?

Není důležité kolik dárku jsem dostal nebo jaké jídlo je na stole. Nejdůležitější je rodina a přátelé! Takže ideální jsou Vánoce strávené s rodinou. Společné zpívání koled a sledování pohádek. Tak vypadají moje dokonalé svátky!

A co vánoční dárky?

Dárky rád dávám, ale i dostávám. Nemusí to být luxusní dárky, potěší mě i maličkost. Krásné je, že si na mě někdo vzpomene a chce mi udělat radost.

Který vánoční dárek tě nejvíc potěšil?

Cyklotrial BMX (*smích*). Na to rád vzpomínám. Byl to můj první velký dárek.

MARIE ROTTROVÁ V TEXTECH JARKA NOHAVICI JSEM SE NAŠLA!

MARIE ROTTROVÁ
Mimořádné vánoční koncerty 2013

02. 12. PRAHA
03. 12. BRNO
05. 12. OSTRAVA
11. 12. BRATISLAVA
15. 12. Č. BUDĚJOVICE
16. 12. OLOMOUC

VIDEO

Supraphononline

Foto © 2013 Ondřej Pýcha

Marie Rottrová nachystala pro své příznivce dárek v podobě alba **Čas motýlů**, na němž je 20 nejkrásnějších písniček s texty Jaromíra Nohavici. Dostalo název podle nejstarší vydané nahrávky, kterou Jarek pro první dámu soulu otextoval v roce 1974.

Kdo přišel na nápad oslovit v té době ještě docela neznámého ostravského písničkáře, aby pro vás, již tehdy velmi populární zpěvačku napsal texty?

Přišli s tím hudebníci ze skupiny Flamingo. Baskytarista Jiří Urbánek složil krásnou muziku a nabídl ji k otextování právě Jarkovi. Tak vznikla romantická písnička *Čas motýlů*.

Jaromír Nohavica sám řekl „Já jsem vždy skládal písničky hlavně pro sebe. Ale psát texty pro Marii – to byla velká radost. Ona ví, o čem zpívá.“ Znali jste se nebo vás sledoval jen na dálku?

S Jarkem jsme se potkávali v ostravském rádiu, kde byli zaměstnaní oba jeho rodiče. Taký jsem ho vídala v bistru v Waldemara, naproti rozhlasu, kde se scházeli ostravští muzikanti.

Na textaře jste měla štěstí - Jaroslav Wykrent, Jiřina Fikejzová, Pavel Vrba - většinou se z vás stali i přátelé... Řekla jste mi kdysi, že si myslíte, že to, že vás dobře znali, se odrazilo i v jejich textech. Liší se v tom nějak tvorba Jarka Nohavici pro vás?

Jarek Nohavica mi psal texty, které se od sebe obsahem dost lišily. Řekla bych, že si na mně odzkoušel všelicos. Třeba nostalgický text u *Čaje o páté*, milostný – *Bud' mou nadějí*, hravý jako je v písničce *Lakomá*, hádavý *Běž si!* i sexy *Dívka, která spí jen tak*. A všechny ty písničky se mi

interpretovaly výborně, v každé jsem se našla.

Jak se vám učily Jarkovy texty – nejsou vždy úplně snadné, jsou to spíš básně?

Nikdy jsem se texty moc neučila. Když jsem před natáčením desky zkoušela nové písničky, tak se mi potom k té melodii vybavovala slova úplně samovolně. Jarkovy texty krásně plynou, jsou logické a tvoří nedílný celek s muzikou. Někdy se zdá, třeba v písničce *Lakomá*, že Jarek složil i melodii.

V osmdesátých letech přišla jakási druhá vlna spolupráce s Nohavicou – a vznikla *Ulice Na závratí* a několik dalších. Lišily se tyhle texty nějak? Překvapily vás něčím? Vznikaly vždy

na hudbu, anebo i opačně – že vám Jarek dal text a nějaký skladatel ho teprve posléze zhudebnil?

Mám hluboký vztah ke třem velmi emotivním písničkám, které napsal Jarek společně s Jirkou Urbánkem. *Tak tohle je láska*, *Muž a pes*, a *Když je mi nejhůř*. V osmdesátých letech mi Jarek otextoval i několik převzatých písniček – *Muž č. 1*, *Dívka, která spí jen tak*, ale naše společná nejslavnější písnička je *Láska, voníš deštěm* od Black Sabbath. Od jejího vzniku ji zpívám na všech koncertech, kdybych ji vynechala, fanoušci by mi to asi neodpustili. Ozzy Osbourne u nás několikrát koncertoval, ale tuto písničku (She's Gone) nikdy nezazpíval. Já se směju, že je asi pro něj těžká. Ani nevím, jestli tuší, že je u nás tak populární.

Jarek Nohavica o vás řekl, že jste „optimisticky smutná“. Myslíte si to také o sobě, třeba proto, že jste zrozená ve Štíru?

Já jsem rozhodně pozitivní, optimistický člověk. Nevím, jestli jsou Štíři takoví, ale jsem ranní ptáče a to se nezměnilo ani při mém večerním povolání. Prostě ráno jsem nabitá energií a vidím před sebou pěkný den.

Neočekávaně chystáte několik vánočních koncertů. Zazní na nich i něco z desky *Čas motýlů*?

Před dvěma lety jsem se rozhodla, že přestanu koncertovat! Najednou se mi začalo stýskat a s vidinou dlouhých zimních večerů jsem dospěla k tomu, že si udělám radost a uspořádám pár vánočních koncertů. Víím, že tím potěším i své fanoušky a příznivce. A samozřejmě zazní i písnička *Láska, voníš deštěm*.

Foto © 2013 Martin Kubica

SU 6233-2

OLYMPIC HODNOTY SE MĚNÍ, BIGBÍT ZŮSTÁVÁ!

Kapela Olympic slaví padesátku a ke kulatinám si nadělila nové album. Vychází u Supraphonu, jmenuje se **Souhvězdí šilenců** a pořad je to „starý dobrý“ Olympic: jasné bigbítové melodie, pravdivé texty, srozumitelný, podmanivý zpěv.

Nad novou deskou jsme se sešli s kompletní skupinou vedenou Petrem Jandou. Elán a energie, které z kluků stále sálají, by jim mohli závidět mnozí mladší. Olympic rozhodně nekončí a je to dobře!

Na přelomu jara a léta vám zemřel bubeník Milan Peroutka alias Ferda; vznikala nová deska o to těžší?

To ani ne: desku jsme měli v plánu už dřív, takže bylo jasné, že ji natočíme. Všechno šlo hladce. Začali jsme natáčet v srpnu, takže jsme měli i dobré počasí. Písničky byly připravené, z pětadvaceti jsme jich nakonec vybrali čtrnáct. Na každé jsme pracovali zhruba hodinu a pak jsme ji natočili.

Milan Peroutka se už na desce nestihl jakkoliv podílet?

Bohužel ne, natáčení jsme měli naplánované až na léto.

Jak těžce se hledal nový bubeník?

Lehce. Martina jsme znali, i nějaká ta spolupráce s některými členy Olympicu byla, takže když Ferda zemřel, přihlásil se sám. Původně s tím, že by si třeba zahrál na nějakém vzpomínkovém koncertu. Řekl: kdybyste chtěli pokračovat, nabízím své služby. A bylo to.

Jak dlouho jste uvažovali o konci kapely?

První dny tu takové úvahy byly. Byl to hrozný smutek, byli jsme úplně vykojení, neschopni reálných úvah.

Přitom Milan není zdaleka první muzikant Olympicu, který zemřel...

To je pravda, ale vedle Miroslava Berky je jediný, který zemřel v té době, co s námi hrál. Ostatní už byli mimo kapelu. Ferdova smrt nás ohromně zasáhla. Byli jsme spolu poměrně často a za sebou jsme měli moc a moc věcí, šest cest do Ameriky a tři do Austrálie, několik tisíc koncertů. Ferda byl skutečně člen rodiny. Ono se to špatně vysvětluje, ale bylo to velice silné.

V anotaci desky se píše, že je nostalgická. Přepadá vás s přibývajícím věkem nostalgie častěji než dřív?

Nostalgie ani ne – v kapele je teď obecně spíše smutek. Je to pochopitelné: Ferda byl veselý kluk, neustále měl nové a nové nápady a šířil kolem sebe veselou náladu, vždycky nás pobavil nějakou kravinou. Jeli jsme například autobusem na koncert, a on přicházel třeba se sprostými písničkami nebo s vtipy, které někdy i třikrát zvojtíl. Dneska je situace ve skupině trochu jiná: více si povídáme, žádné legrácky, řešíme budoucnost, co připravíme, co natočíme. Dřív jsme se daleko víc bavili. To pominulo.

Když jsme u těch smutných událostí: nedávno zemřel i Zdeněk Rytíř; plánovali jste na novou desku nějakou písničku s jeho textem?

Popravdě – už ne. Před dvěma, třemi lety nám napsal poslední text, určitě už mu nebylo dobře a měli

jste pocit, že ho to hodně vyčerpává. Jde o písničku *My už jiný nebudem*, senzační text... Od jeho ženy jsme se pak dozvěděli, že to byl poslední text, který Zdeněk napsal. A shodou okolností to byla poslední věc, kterou s námi ve studiu nahrál Milan Peroutka.

První singl nové desky je písnička *Pane můj. Dá se brát jako ohlednutí za padesát lety kapely*? A druhá věc: v písni se zpívá, že „ač bezvěrec, obracím se k bohu“. Ke komu se v současné době obracíte?

K manželkám! Ale vážně: žijeme v typicky české společnosti, ve které nikdo neřekne, že není věřící a nikdo neřekne, že věřící je. Zmíněná písnička je právě o tomhle. Něco někde určitě je. Něco, co nás řídí a co z nás dělá lidi. Nemáme rádi církevní procedury a rituály, ale občas se koukneme nahoru, jestli nám tu kterou věc „ten nahoře“ schválí. Se stářím se tam obracíme stále častěji, hodnoty se mění. Ta písnička je i o lidské nevyrovnanosti, o nejistotách...

Vedle vlastních textů vám na desku přispěli i Eduard Krečmar, Miroslav Černý, Aleš Brichta, Karel Šíp...

To jsou textaři, se kterými už jsme spolupracovali. S Brichtou asi posledních patnáct let, s ostatními už od šedesátých, sedmdesátých let. Marná sláva – Pavel Vrba a Zdeněk Rytíř tu chyběj, ta rána se už asi nikdy zcela nezacelí. Mladým básníkům pořád něco chybí, musejí dozrát.

Textaři se dnes holt neroděj, protože textařina není dobrý povolání.

Současné s CD vyjde limitovaná edice pěti set elpíček. Není to málo?

Není, je to tak akorát. Vyznavačů vinylů není zase tolik, i když jejich počet trochu roste. Přeci jenom vynadat LP z velkého obalu, dát desku na talíř a pustit si ji přes dobrou velkou aparaturu – to je rituál. To je fakt krása.

Album nese název *Souhvězdí šilenců*; připadáte si někdy jako šilenci?

Sami sice ne, ale někteří lidé si to o nás myslí. Ptají se: co je tak úžasného na zaměstnání, kdy tě ve dvě odpoledne naložej do nějakého trásořasu, jedeš po tý šílené dálnici někým za Brno, tam zkouška, dvě hodiny čekáš, než se naplní sál, pak koncert a hodinu podepisování a pak zase trásořasem domů, kam se dostaneš ve dvě v noci? To vás fakt baví? A baví!

Jak bude vypadat váš „vánoční“ koncert 6. prosince v Lucerně?

Bude v čase předvánočním, ale koledy na něm hrát nebudeme. Bude to takový program na jedno použití. Zahrajeme pár věcí z nového alba, možná vyhrabeme pár věcí z programu z Malostranské besedy. Samozřejmě zazní i pár hitů a vlídné slovo. Houslistka Gabriela Demeterová si s námi zahraje dvě instrumentálky. A budeme lidi nabádat k míru, dobrotě a k tomu, aby na sebe byli hodní...

JSEM ŠTÍR, A ŠTÍR JE VYTRVALÝ, ŘÍKÁ YVETTA SIMONOVÁ

Supraphononline

Paní Yvetta Simonová je přítomna na hudební scéně více než půl století; o její písničky projevují posluchači stále velký zájem, vysílají je rozhlasové stanice, broukají (nejen) pamětníci.

Půvabná a elegantní dáma má obdivuhodný šarm a temperament. Pořád veřejně vystupuje, má živý zájem o muziku i svět okolo. Přitom jí rodina kdysi řekla, že z ní komediantka nikdy nebude, ať si vybere serióznější povolání. „Tatínek zavelel, a já šla na obchodní akademii,“ vypráví paní Simonová. Studovala pak zpěv soukromě, začínala v Bratislavě jako muzikálová herečka, hrála i v pražském Karlínském divadle. Stala se hlavní pěveckou hvězdou Orchestru Karla Vlacha. Za svůj život nazpívala přes 500 písní, mnohé s dlouholetým kolegou Milanem Chladilem. Byla úspěšná i v anketě Zlatý slavík – umístila se na druhém místě v žebříčku popularity v letech 1962, 1964 a 1965. Natočila mnoho dodnes známých písní, vystupovala velmi často v rozhlase i v televizi, nazpívala písně do českého filmu Limonádový Joe. Uměleckou činnost Yvety Simonové aktuálně představují tři CD Supraphonu pod názvem **ZLATÁ KOLEKCE**, kde její nezaměnitelně krásný hlas i proměny interpretace (první nahrávka je z r. 1956!) připomíná přes 73 písní.

Jste spokojená s výběrem písniček pro Zlatou kolekci?

Velice, pan producent Mírek Černý je zvolil dobře. Zčásti jsem se na výběru podílel i já, spolu jsme přidali některé písničky.

Bylo to ale jistě těžké vybírání, vždyť na desky se vešlo jen něco přes sedmdesát čísel!

Ani to moc těžké nebylo. Snad trochu složitější se ukázalo něco jiného: když po letech zas slyšíte svou písničku, jste s ní nespokojená. Tohle mělo být úplně jinak, tady se mi nelíbí tempo, tam výslovnost... Kdybych vybírala podle svých současných pocitů, zbudou sotva dvě skladby, s nimiž jsem dnes spokojená.

Takový kritický přístup ale určitě není na místě, vždyť vaše písničky žijí tak, jak byly kdysi nahrány.

To je mé jediné štěstí, největší dárek k narozeninám.

Máte nějaké zvlášť oblíbené písničky? Takové, které máte ráda, a které nejvíce zabírají u publika. A prosím, neříkejte jen Lampióny.

Ale Lampióny – to bylo opravdu něco neuvěřitelného! Ačkoliv na začátku jim nikdo nevěřil, Karel Vlach říkal, nedávejte mi tuhle blbost, jaképak „Zhasněte lampióny, já chci vidět tmu!“. A přesto byla tenkrát první nebo druhá v soutěži Písničky na zítřka, kterou dělal Vladimír Dvořák.

A jinak – vždycky jsem měla ráda písničky, s nimiž jsem byla spokojená celkově, kde se povedl text i hudba. A pak ty, u nichž se mi líbil doprovod. Například písnička *Penelope*, která začíná tympánem, se mi hodně líbí. Na kapele hodně záleží.

Foto © 2013 Martin Kubica

SU 6211-2

Publiku se vždycky líbily písničky, které něco vyjadřovaly, hlavně city.

Určitě, třeba ty, k nimž psala texty úspěšná autorka Jiřina Fikejzová, měl ji rád i Vlach. Ta uměla psát skvěle. Napsala jich hodně i pro mne. Dovedla se vcítit do interpreta, hlavně do ženy. Ale pěkné texty pro mne psali i Vladimír Dvořák a Zdeněk Borovec. Oba mne dobře znali a mohli vycházet ze svého osobního pohledu. A to bylo důležité, proto se třeba Borovec dokázal strefit i do mých nálad a pocitů. Vyplatilo se to hlavně tehdy, když bylo třeba napsat text rychle, což se stávalo často. Vlach přišel třeba za Borovcem – kouknou to rychle udělat, už to mělo být včera. A pan Borovec nám vždycky vyhověl. Pamatuju se, že například *Dajánu* psal přes noc, měl ji hotovou do rána.

Nazpívala jste hodně duetů, co vám vyhovuje víc, dueta, nebo sólo?

Obojí. Když jsme měli krásný duet, hlavně s Milanem Chladilem, byla jsem ráda. Ale je pravda, že sólové písničky jsem vybírala daleko pečlivěji než duet. Říkala jsem si, že duet vždycky nějak vyzní, bude nějak „zabalený“, ale když zpíváte sólo, jste na to sám. Nejvíce duetů jsem zpívala s Milanem Chladilem, nějaké písničky mám taky s Milanem Drobným, publiku se moc líbil náš duet *Když v podvečer jsme pod hvězdami stáli*. A s Richardem Adamem, což málokdo ví, jsme nazpívala *Příběh naší lásky*.

...který je taky zařazen do Zlaté kolekce.

A jsem ráda, že jsme ho tam zařadili. Byl to vůbec první duet, který jsem nazpívala a který vysílal rozhlas.

Čím to podle vás je, že vaše písničky i vy jako pěvecká hvězda, jste stále oblíbené? Za ta léta přišla spousta zpěváků, chvíli zazářili, pak zmizeli.

Je to štěstí, kterého si nesmírně vážím, a děkuji za ně Pánubohu. A proč to tak je? Třeba jiní nebyli tak vytrvalí, já jsem Štír, a Štír je vytrvalý...

Foto © 2013 Martin Kubica

VIDEO

Supraphononline

ŠIMEK A GROSSMANN POPRVÉ BEZ ÚPRAV A BEZ CENZURY

Foto © 2013 Milan Wagner

Na sklonku roku připravil Supraphon opravdu velkolepý dárek všem milovníkům dobrého humoru a především toho, který vzešel ze spolupráce pánů Miloslava Šimka a Jiřího Grossmanna. Sedmnácticédéčkový komplet zaznamenává všechno, co se z jejich tvorby dochovalo, vše je přitom sestaveno s detektivní pečlivostí tak, abychom slyšeli vždy jen původní podoby jednotlivých představení či pořadů. Jinými slovy – takové podoby, do jakých je sami tvůrci napsali.

Editorkou a producentkou kompletu *Šimek a Grossmann – Komplet 1966–1971* je Naďa Dvorská, které jsme se zeptali:

Takhle velkolepý projekt se jistě nerodil jednoduše!

Na počátku byl nápad, který zněl: vydat kompletní nahrávky díla pánů Šimka a Grossmanna tak, jak jednotlivá jejich díla, představení či pořady skutečně vypadaly. Tituly, které doposud vycházely, byly vždycky jenom vyzobané drobký nebo kompilace, nesourodé kusy, tudíž ne zcela autentické podoby jejich tvorby. My ji teď vydáváme v její původní podobě.

A hledalo se v různých archivech...

Je to tak. Hodně nahrávek má pan Bohumil Paleček, bývalý zvukař Semaforu. Další jsou mezi sběrateli a nadšenci. Kromě toho jsme pátrali i v archivech Supraphonu, Pantonu, Českého rozhlasu a České televize. Tuhle spolupráci si můžu jenom pochvalovat. Lvi podíl na konečné podobě kompletu mají pánové Jan Richter, Jan Müller, Lukáš Sýkora, Oldřich Zámotný a zvukař Ivan Mikota. Všichni nad výběrem strávili řadu měsíců.

Díky rozhlasu a televizi obsahuje komplet i několik nahrávek z předsemaforského období Š + G, o kterém se obecně moc neví.

Z předsemaforského období dvojice Šimek a Grossmann se toho nedochovalo moc. V archivu Českého rozhlasu jsme našli pozoruhodný pořad *Radionokturno* z roku 1966. Šimek a Grossmann jsou tu ještě

mladičtí, mediálním světem neostřílení. Jde o jejich první rozhlasové účinkování. Písničku *Pane Novák* jsme zase objevili v televizním pořadu *Sedm koní a vavříny*. Je také z roku 1966, zpívá Jiří Grossmann. Tehdy ještě nikdo z televizních diváků netušil, kdo to vlastně zpívá. Vedle zmíněných rarit obsahuje náš komplet, co se týče období před

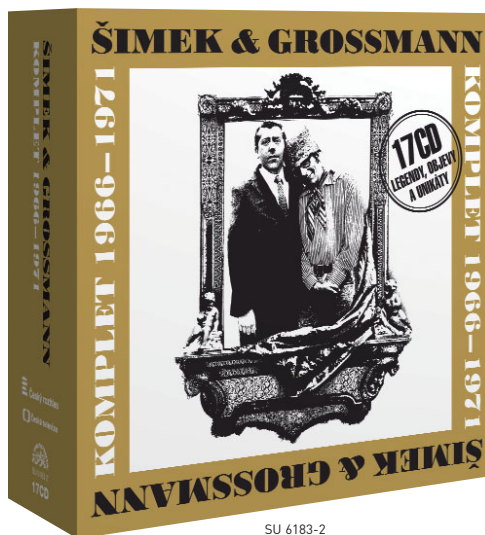
nástupem Š + G do Semaforu, několik dalších perliček.

Pro potřeby kompletu jste některá představení rekonstruovali z různých záznamů a dostávali je tak do původní podoby, tedy do takové podoby, jak byla původně napsaná!

V tom nám hodně pomohl pan Lukáš Sýkora, který jeden čas pracoval s Miloslavem Šimkem a získal od něj původní scénáře. Takže třeba při rekonstrukci představení *Večer pro otrlé aneb Pět Pupáků* se podoba na CD sestavovala podle scénářů, do kterých se dosazovaly jednotlivé výstupy tak, jak se zachovaly v archivech různých sběratelů.

S jedinou (rozhlasovou) výjimkou je komplet sestaven chronologicky.

Díky tomu je krásně vidět vývoj dvojice Š + G, můžeme sledovat, jak se postupně naučili pracovat s publikem, jak svá vystupování zdokonalovali. Oni měli dobrou průpravu: museli se naučit zaujmout diváky už v době, kdy uváděli v klubech Olympik či Karkulka beatové kapely. Publikum přišlo na muziku a nebylo zvědavé na nějaké chlápky, kteří cosi povídají. Aby je poslouchalo, museli být Š + G vtipní, nesměli nudit. A vtipní

SU 6183-2

skutečně byli. Jejich povídky jsou prospikované vtipy, které jdou jeden za druhým. Právě tady se pánové, myslím si, naučili asi úplně nejvíc.

Když jsme u povídek, váš komplet nenabízí úplně všechny, které známe.

Jsou tu kompletně ty, které se zachovaly bez cenzurních zásahů. Mnohé povídky známe už z cenzurními zásahy, ale my na kompletu máme takové, do kterých cenzura nezasáhla.

Zajímavé je, že slavné Návštěvní dny pánů Š + G mají trojí číslování: divadelní, televizní, gramodeskové...

My na kompletu zachováváme to divadelní s tím, že na jednotlivá vydání na pantonských elpíčkách či jejich televizní vysílání vždycky upozorníme. Šlo nám o to, aby posluchač neměl ve věcech chaos, ale řekl

si: Aha, tohle znám, jenom pod jiným číslem!

Co vás osobně při práci na kompletu překvapilo?

Osobně mě fascinuje reakce Š + G na konkrétní události v roce 1968 a 1969. Oni byli nesmírně stateční, neohrožení, citliví, vtipní, to je opravdu nádherné a obdivuhodné. Postupně, v nahrávkách z konce roku 1969, jsou vidět zásahy cenzury, už se nemohli naplno vyjádřit, byli poněkud okleštěni. Ale za všechno zmíněné si jich člověk musí vážít.

A některé další rarity kompletu?

Z nahrávek slyšíme například hlas režiséra Jána Roháče, který s dvojicí Š + G spolupracoval především v televizi. V jednom představení zpívá dvě písničky Karel Kryl. V dalším pak Eva Olmerová. A zazname-

náme i další zpěváky a herce. Pavel Bobek exceloval nejen jako zpěvák, ale i jako komik.

Komplet také připomíná textařskou činnost Jiřího Grossmanna.

A tady taky klobouk dolů! Jiří Grossmann byl skutečně vynikající textař. Některé písničky na našem kompletu vycházejí na zvukovém nosiči vůbec poprvé. A mnohé známe z jiných, třeba studiových nahrávek. Tady jsou většinou v původní, syrové podobě, jak byly zpívány před publikem.

Zajímavý je i booklet kompletu.

Má šestapadesát stran a obsahuje vyčerpávající informace o činnosti pánů Š + G, a to i o jejich předseminářské činnosti od roku 1960, kdy se seznámili. Popisuje jejich působení v Divadle Olympik a klubu Karkulka. A samozřejmě práci v Semaforu.

V bookletu nalezneme i spoustu unikátních fotografií. Některé poskytl pan Milan Wagner, který Šimka s Grossmannem hodně fotografoval především v období jejich začátků v Semaforu. A vzácné fotografie poskytla i paní Milica Pechánková, přítelkyně Jiřího Grossmanna. Díky ní tu jsou například záběry z klubu Karkulka. Pan Petr Prajzler zase zapůjčil fotku Jiřího Grossmanna z roku 1962, kdy vystupoval v plzeňském Divadle Alfa. Mnohé ze zmíněných fotografií nebyly doposud nikdy publikované.

Takže celá krabička sedmnácti CD nazvaná Šimek a Grossmann – Komplet 1966–1971 je se vším, co obsahuje, důstojným pomníkem pánům Š + G!

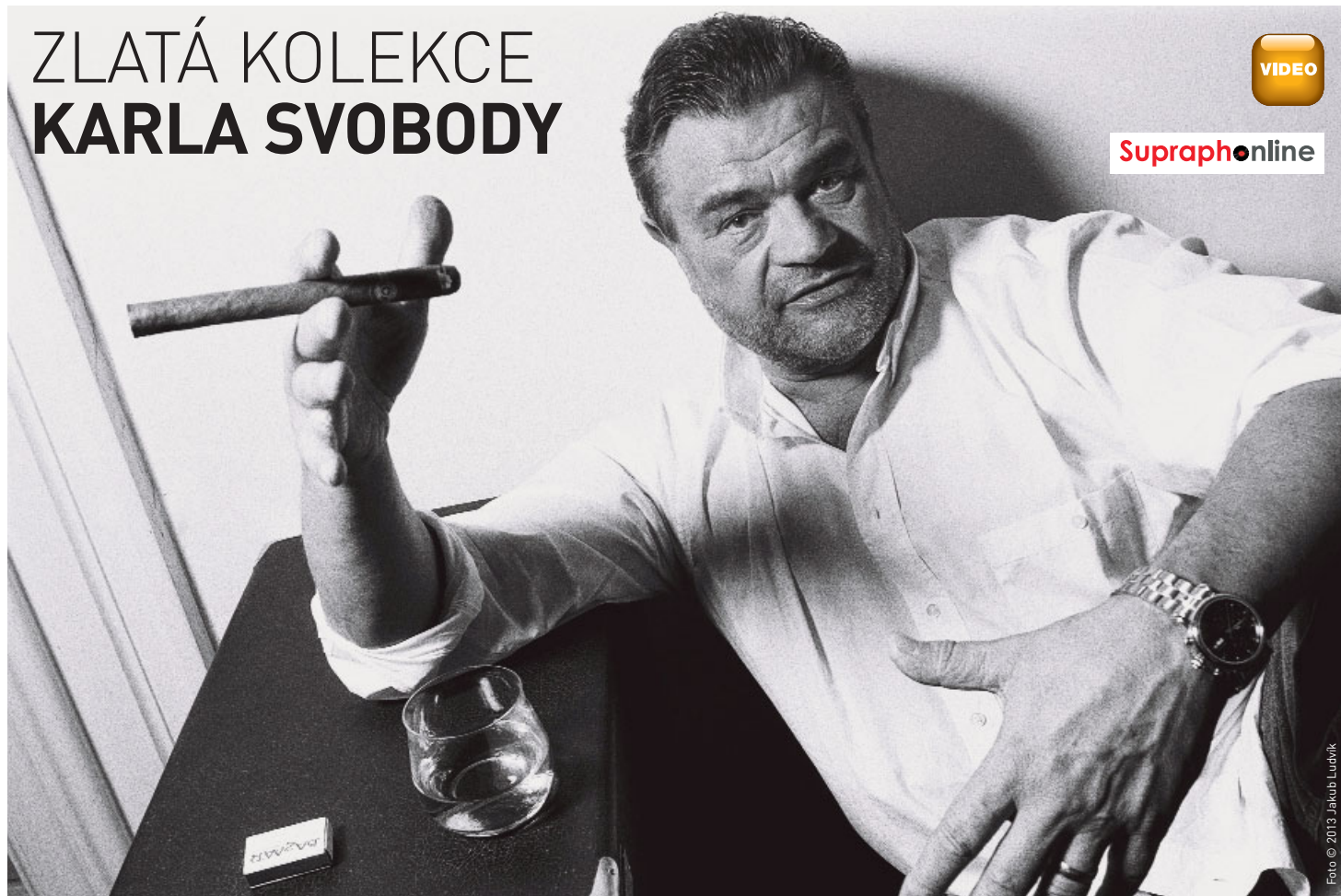
Vlastně si ho kvalitou své produkce vystavěli sami!

ZLATÁ KOLEKCE KARLA SVOBODY

VIDEO

Supraphononline

V období připomínání nedožitých pětasedmdesátek Karla Svobody Supraphon vydal 3CD *Zlatá kolekce*, kde je k dispozici 62 ukázek jeho popové melodické geniality. Toto trojcédé je rozděleno na kapitoly *Lady Carneval*, *Lásko má, já stůňu* a *Ještě, že tě lásko mám*, ne přísně chronologicky, ale posluchačsky vstřícně představující téměř pět dekad Svobodovy hitové tvorby. Kompilátor Jiří Brodský, Svobodův blízký rozhlasový spolupracovník, a Miloš Skalka, autor textu v obsáhlém bookletu, proměnili tento zvukový dokument v atraktivní a důstojnou vzpomínku na jednoho z našich zásadních skladatelů hudby, právem řečené populární.

Sestava písniček a interpretů je přehlídkou supraphonského rodinného stříbra, či spíše zlata, s drobnými kompilačními výpůjčkami muzikálovými, televizními a filmovými. Ve výsledku jsou to desítky originálních nahrávek od roku 1966 i nejúspěšnější cover verze typu Mukova *Stínu katedrál*.

SU 6226-2

Foto © 2013 Benedikt Renc

VIDEO

Supraphonline

ONDŘEJ BRZOBOHATÝ CHYSTÁ NA JARO SÓLOVÉ ALBUM

Ačkoliv je oblíbený herec a muzikant Ondřej Brzobohatý v těchto dnech pracovně vytížený především televizní taneční show Star Dance, nepřestává s intenzivní přípravou nahrávání svého prvního sólového alba. Sám k tomu poznamenává: „Můj šuplík i touha hrát a zpívat si své vlastní písně už praskaly ve švech, a tak jsem se rozhodl, že je na čase s tím něco udělat. Album, na němž tedy zrovna pracuji, se bude skládat z písní, které jsou na světě už delší dobu, ale i ze zcela nových, které jsem zatím nenapsal. Pokud bych to měl žánrově specifikovat, bude to takový hybrid jazzu, popu, funku a soulu. Zkrátka všeho, co mám rád.“

První singl, který chystané album již nyní předznamenává, se jmenuje „And The Oscar Goes To“. Videoklip se natáčel na scéně Hudebního divadla Karlín v režii Vojtěcha Kotka. Po boku Ondřeje Brzobohatého si zahrála Tereza Voříšková.

www.ondrejbrzobohaty.cz

ILLE VE TVÝ SKŘÍNI LIVE

VIDEO

- 07. 12. Česká Lípa, Progres
- 10. 12. Praha, Jazz Republic (vánoční koncert)
- 19. 12. Brno, Anděl café
- 20. 12. Kopřivnice, Mandala
- 21. 12. Krnov, Kofola

Supraphonline

www.projektille.cz

SU 6232-2

Foto © 2013 Jiří Hroník

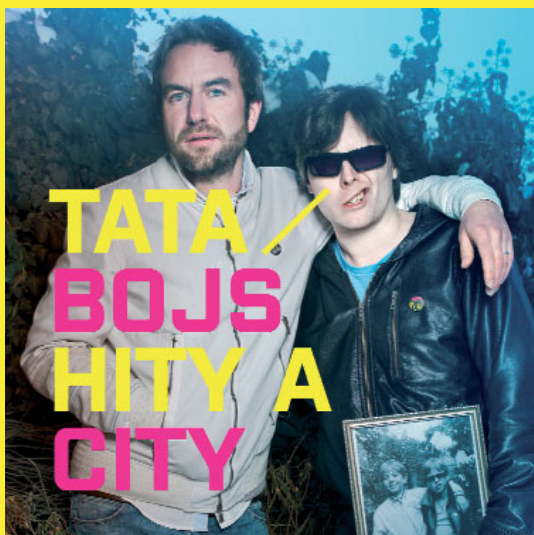
/Vánoční koncert/ HITY CITY LIVE

TATA / BOJS

11 / 12 / 13 19:00

ROXY

S letošním rokem se Tata Bojs rozloučí v pražské Roxy, kde budou trochu bilancovat bilanční rok číslo 25.

www.tatabojs.cz

SU 6219-2

Supraphonline

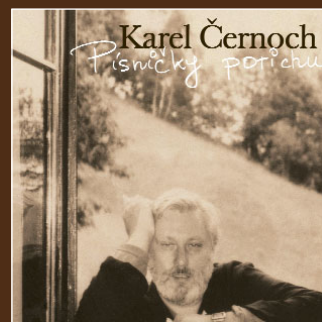
VZPOMÍNKA NA KARLA ČERNOCHA

Foto © 2013 Pavel Jasanský

Foto © 2013 Martin Kubica

U příležitosti nedožitých sedmdesátin Karla Černocha, jednoho z nejosobitějších interpretů domácí scény populární hudby, se uskutečnil 11. listopadu v pražské La Fabrice speciální vzpomínkový koncert. V nových aranžích a spojeních, zazněly Černochovy písně v podání jeho vrstevníků i představitelů nastupující pěvecké generace. Jubilejní platinovou desku Supraphonu in memoriam Karlu Černochovi převzala jeho dcera Tereza. Současně také představila album Písně potichu, které sestavila z dosud nevydaných nahrávek. Celý koncert zaznamenala Česká televize, která ho zařadí do vánočního vysílání.

SU 6231-2

Supraphonline

NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ PŘEDSTAVENÍ DIVADLA SEMAFOR V POSLEDNÍCH LETECH, GENIÁLNÍ POKUS JIŘÍHO SUCHÉHO O NAIVNÍ VÁNOČNÍ ZPĚVOHRU **OPERA BETLÉM**, VYDAL SUPRAPHON NA CD

SU 6188-2

Celý prosinec loňského roku bylo divadlo Semafor vyprodané. Hrál se totiž nepřetržitě vánoční **Opera Betlém**, která vrátila Semafor do dob legendární Kytice, již svou formou trochu připomíná. Tentokrát se Jiří Suchý inspiroval barokní operou. Sám říká: „*Naše opera Betlém je upřímný pokus o naivní zpěvohru, která by vnesla na scénu Semaforu vánoční náladu, občas lehounce jazzem dotčenou. Měla by se podobat starým lidovým betlémským s jejich figurkami pastýřů, oveček a králů...*“. Příběh je jednoduchý: skupinka malých dětí se rozhodne navštívit právě narozeného Ježíška

v Betlémě. V jejich cestě jim brání Herodes a jeho přítelkyně Luciferda, pomáhají jim anděl a další poutníci, kteří mají také namířeno do Betléma – selka s obrovskou vánočkou, pastýř, jemuž se ztratily ovečky, tři králové, paní učitelka a dva reprezentanti Republiky Bramborie Jitka Molavcová a Jiří Suchý. Přes nástrahy Luciferdy a Herodese se cesta podaří, všichni končí u jesliček, kde za svitu svíček, znění zvonů a zpěvu Purpury vítají malého Ježíška. Úspěch je veliký, vánoční nálada vnesena, takže následuje bonus pěti vánočních písní, z nichž některé uslyší posluchači vůbec poprvé. Touto operou Semafor navazuje na svá šťastná období – skvělou hudbou a zpěvem všech zúčastněných, včetně skupinky dětí. Inteligentním vtípem zpívaných textů, jednoduchostí a při tom originalitou nápadů, sympatickou lehkostí humoru a zároveň mile dojemným vánočním sentimentem.

www.semafor.cz

Supraphononline

Foto © 2013 Martin Kubica

IMODIUM VALERIE TOUR 2013

VIDEO

Supraphononline

- 29. 11. Litomyšl
- 30. 11. Vimperk
- 07. 12. České Budějovice
- 13. 12. Uherský Brod
- 14. 12. Havlíčkův Brod

SU 6229-2

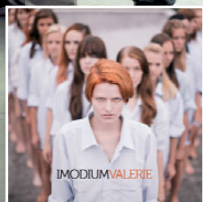
www.imdiumband.cz

Foto © 2013 Pavel Svoboda

PAVEL ŠPORCL MY VIOLIN LEGENDS – GENERALI TOUR 2013

SU 4141-2

VIDEO

Supraphononline

www.pavelsporcl.cz

- 22. 11. Olomouc – Reduta
- 24. 11. Teplice – Dům kultury Teplice
- 25. 11. Zlín – Kongresové centrum
- 29. 11. Praha – Rudolfinum, Dvořákova síň
- 30. 11. České Budějovice – sál Jihočeské komorní filharmonie
- 06. 12. Plzeň – Synagoga
- 08. 12. Hradec Králové – sál Filharmonie Hradec Králové
- 11. 12. Brno – Besední dům
- 18. 12. Ostrava – Dům kultury města Ostravy

Foto © 2013 Petr Kurečka